

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.226/2021/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Nyitrai Károly Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Nyitrai Károly ügyvéd) által képviselt **Felperes** (felperes címe) felperesnek – az Orosz V. Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: dr. Orosz V. Sándor ügyvéd) által képviselt **Alperes** (alperes címe) alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Fővárosi Törvényszék 20.M.71.035/2020/20. sorszámú ítéletével szemben a felperes által 21. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 100.000 (egyszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget az alperesnek.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárás során, 2021. július 5. napján hozott 20.M.71.035/2020/20. számú ítéletével elutasította a keresetet, melyben a felperes a közalkalmazotti jogviszonya jogellenes megszüntetésével kapcsolatos jogkövetkezmények alkalmazását kérte.

[2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2008. október 1-jétől állt határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, tudományos munkatárs munkakörben. A közalkalmazotti jogviszonya alatt az alperes M. Intézetében végzett munkát, kezdetben Tanú4 professzor tudományos kutatásaiban való részvétel céljából. Később Tanú4 a felperes munkájával kapcsolatos problémákra hivatkozva, a M. Intézet akkori vezetőjétől – Intézet1 vezetőjének neve – a felperes másik munkacsoportba való áthelyezését kérte. A felperes ezután kutatási feladatok helyett egyre több egyetemi órát tartott a munkáltató utasítása alapján, mely során részt vett a német és angol nyelvű képzésben. Kutatási feladatokat 2015 májusáig nem végzett.

[3] 2013. október 7-én az intézet akkori vezetője, Intézet1 vezetőjének neve „fegyelmi megrovás”-ban részesítette a felperest amiatt, mert a gyakorlatvezetői feladatok meghatározásakor az intézetvezetővel nem egyeztetett és ezzel megsértette az intézet belső rendjét, a tájékoztatási kötelezettségét és az intézetet méltatlan helyzetbe hozta.

[4] 2015. márciusában a felperes három hallgató szakdolgozatának a témavezetője volt. A szakdolgozat védésre 2015. március 30-án került sor. Az aznap készített feljegyzés szerint a felperes felelősségi körébe tartozó szakmai hibák és mulasztások voltak megállapíthatók, melyek az intézet hitelét is rontják. Mindezekre tekintettel a szakdolgozat bírálói a felperes kizárását kezdeményezték a szakdolgozat témavezetésből.

[5] 2015. május 12-én a M. Intézet új igazgatója – Tanú1 – tudományos feladatok elvégzésével bízta meg írásban a felperest, és ehhez 2015. július 30-i határidőt állapított meg. A feladat a grammnegatív baktériumok rezisztenciáját vizsgáló munkacsoport munkájához kapcsolódott. A felperes 2015. május 26-án az intézet munkavédelmi felelősének, Tanú3nak jelezte, hogy leoltásokat végzett a baktériumok rezisztenciájával kapcsolatban, azonban emiatt megbetegedett, mert május 15-ére haematuria alakult ki nála, ezért a további ezzel kapcsolatos tevékenység nem folytatható.

[6] 2015. május 31-én az alperes tudományos kutatói munkakörre és tudományos munkatárs munkakörre vonatkozó munkaköri leírást készített a felperesnek, mivel azzal a kinevezése óta nem rendelkezett. A felperes aláírta a munkaköri leírást, majd közölte, hogy azt tévedés jogcímén megtámadta.

[7] Az intézetigazgató a felperes kérésére 2015. július 23-án visszavonta a 2015. május 12-i tudományos feladatok ellátására vonatkozó utasítást. A felperes amiatt kérte a kísérletre vonatkozó utasítás visszavonását, mivel állítása szerint a szükséges feltételek nem biztosítottak és objektív, önhibáján kívüli okból nem tudja elvégezni a feladatot.

[8] 2015. szeptember 7-én az intézetvezető munkatervet és irodalomkutatásra vonatkozó utasítást adott a felperesnek 2015. szeptember 21-i határidővel, majd a felperes kérelmére határidő-hosszabbítást engedélyezett. Az antibiotikum érzékenységi kísérlet elvégzésére 2015. szeptember 30-ai határidőt adott, majd 2015. szeptember 8-án az alperes írásbeli figyelmeztetést bocsátott ki a felperes részére arra hivatkozva, hogy a vizsgálathoz szükséges baktériumtörzsek átvételét megtagadta. Ezt követően a felperes 2015. szeptember 10-én a kísérlethez szükséges baktériumtörzseket átvette. A kísérlet elvégzéséhez szükséges táptalajt a felperes megrendelte 2015. szeptember 11-én a táptalaj konyhán, amely el is készült, azonban a felperes azt nem vette át és a kísérlet előkészítését nem kezdte meg, továbbá az antibiotikum érzékenységi vizsgálatot a megadott határidőre nem végezte el. Ezt követően az alperes 2015. szeptember 28-án írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest amiatt, mert a megadott határidőre nem készítette el a feladatot.

[9] A 2015. szeptember 8-i feljegyzés szerint a felperes a kutatáshoz szükséges gumikesztyűt, illetve védőeszköz nyilvántartó lapot nem írta alá, a védőeszközöket nem vette át, mely miatt 2015. szeptember 8-án Tanú1 intézetvezető írásbeli figyelmeztetésben részesítette, ezen kívül írásbeli figyelmeztetést bocsátott ki a baktériumtörzsek átvételének elmulasztása miatt is. A 2015. szeptember 17-én kibocsátott írásbeli figyelmeztetés pedig azt tartalmazta, hogy a felperes szeptember 16-án és 17-én munkaidőben engedély nélkül távozott és a távozása okát nem jelezte. Az ugyanezen a napon készült feljegyzés szerint, az írásbeli figyelmeztetés átvételekor a felperes Tanú1 intézményvezető felé agresszív magatartást tanúsított és fenyegető hangnemben beszélt vele. 2015. szeptember 23-án az alperes újabb írásbeli figyelmeztetést bocsátott ki amiatt, mert az irodalomkutatási feladatot a felperes határidőre, illetve a módosított határidőre sem készítette el.

[10] Az intézet több munkatársa a 2015. október 2-án kelt feljegyzésben kérte az intézet vezetőjét, hogy a felperest a méltatlan viselkedése miatt ne osszák be többet melléjük vizsgáztatásra. A feljegyzést többek között Tanú1, Tanú5, Tanú3, Tanú4 is aláírta. A 2015. október 4-én kelt feljegyzésben Tanú4 akként nyilatkozott, hogy a 2008. és 2011. években a felperes a csoportjába volt beosztva, azonban a munkája megbízhatóságával folyamatosan problémák voltak.

[11] Mindezeket követően az alperes a 2015. október 7-én kelt felmentéssel megszüntette a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 30. § (1) bekezdés c) pontja alapján, 2015. november 8. napjával.

[12] Az elsőfokú bíróság részletesen ismertette a felmentés indokait, amelyek a munka nem megfelelő, illetve késedelmes elvégzésére, az együttműködési kötelezettség elmulasztására, a vizsgáztatással és a szakdolgozat védelemmel kapcsolatos nem elfogadható magatartásra, illetve mulasztásokra, továbbá a felettséssel és a munkatársakkal szemben tanúsított összeférhetetlen magatartásra vonatkoztak. Meglévő szakmai gyakorlata és tudományos fokozata alapján elvárható volt, hogy önálló kutatási munkát végezzen, illetőleg a feladatait határidőre elvégezze, de ennek nem tett eleget. Mindezek alapján az alperes a

felmentésben azt állapította meg, hogy a felperes a munkaköri feladatai ellátására tartósan alkalmatlanná vált.

[13] A foglalkoztatással, illetőleg a munkaköri feladatokkal kapcsolatban a felperes 2015. június 16-án terjesztett elő keresetlevelet, melyben egyebek között sérelemdíj, kártérítés és szabadságmegváltás megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az elsőfokú eljárás folyamán módosított keresetében a kinevezéstől eltérő foglalkoztatásra is hivatkozott. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2019. május 22-én hozott 65.M.1807/2015/80. számú ítéletével részben találta alaposnak a felperes keresetét és 112.440 forint kártérítés, illetve 1.391.740 forint szabadságmegváltás, 63.159 forint elmaradt munkabér és a késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest. A Fővárosi Ítéltábla a 2021. március 2. napján hozott 2.Mf.31.298/2020/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[14] A felmentés jogellenességével kapcsolatos perben az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.034/2020/6. számú végzésével elrendelt megismételt eljárásban az alábbiakat állapította meg.

[15] A Kjt. 30. § (1) bekezdés c) pontja, továbbá 24. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 52. § (1) bekezdése, illetve az Mt. 7. § (1) bekezdése és a Kúria MK 95. számú állásfoglalása alapján foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felmentésben közölt indokok jogszerűek-e, a világosság, valóság és okszerűség követelményére figyelemmel.

[16] A felmentés első indoka kapcsán, amely a késedelmességre, az egyes feladatok elvégzésének elmulasztására vonatkozott, azokat az indokokat, amelyekkel kapcsolatban a felperes korábban írásbeli figyelmeztetésben részesült, nem találta jogszerű indoknak a kétszeres értékelés tilalma okán. Megállapította, hogy az irodalomkutatás elmaradása miatt a felperes írásban figyelmeztetésben részesült, továbbá az intézetvezető határidőhosszabbítást engedélyezett és az ebben meghatározott 2015. szeptember 28-i időpontig a felperes nem vitatottan a feladatot elvégezte. Az engedély nélküli eltávozással kapcsolatos indokot szintén a kétszeres értékelés tilalma okán találta jogellenesnek. Az antibiotikum érzékenységi kísérlettel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a felperes terhére rótt magatartásokat külön-külön értékelte és azt állapította meg, hogy a baktériumtörzsek átvételének megtagadása, a munkaruha, a védőkesztyű átvételének megtagadása és a védőeszköz nyilvántartó lap aláírása elmaradása szintén nem volt jogszerű felmentési indok a kétszeres értékelés tilalma okán.

[17] A munkáltatói figyelmeztetések nem terjedtek ki a megrendelt táptalaj átvételének elmulasztására, illetőleg a kísérlet elvégzésének a mulasztására, mely magatartások tekintetében viszont alaposnak találta a felmentést az elsőfokú bíróság. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes sem vitatta, hogy a táptalajokat nem vette át, továbbá az antibiotikum érzékenységi kísérletet sem végezte el. Ennek

indokaként arra hivatkozott, hogy azt veszélyesnek találta, illetőleg a szükséges munkavédelmi és egyéb eszközöket az alperes nem biztosította. A felperes állításának alátámasztásául becsatolt és általa jogosulatlanul, az érintett hozzájárulása hiányában készített hangfelvételt az elsőfokú bíróság nem találta elégséges bizonyítéknak a keresetben hivatkozottak alátámasztására. A felperes állításával ellentétben ugyanis Tanú5 nem azt közölte, hogy nem használhat védőkesztyűt a felperes a kísérlet során, csupán annyit mondott, hogy „nem tanácsolja” a védőkesztyű használatát, ez azonban tiltásnak semmiképp nem minősült. Egyebekben sem találta bizonyítottnak az elsőfokú bíróság, hogy a munkavégzéshez szükséges tárgyi feltételek nem álltak rendelkezésre, mert a tanúvallomások ezzel ellentétes adatokat tartalmaztak. E körben hivatkozott a pipettákkal kapcsolatos megállapításra, mely szerint Tanú5 közölte, hogy „ezek működnek, ezeket használhatod”. Tanú5, illetve Tanú3 tanúvallomásukban egybehangzóan akként nyilatkoztak, hogy a szakmai feltételek biztosítottak voltak az intézetben.

[18] A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy nem kapta meg a szükséges segítséget a kísérlet elvégzéséhez Tanú2től, mert azt megtiltották számára. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság Tanú2 tanúvallomását, a vele történt beszélgetésről a felperes által jogellenesen készített hangfelvétel tartalmát is figyelembe véve, a felperes állítását nem találta bizonyítottnak. A tanú egyértelműen úgy nyilatkozott a perben, hogy nem kapott ilyen utasítást és azért nem segített a felperesnek, mert másik intézet alkalmazottja volt. Emiatt a felperesnek és másnak sem adhatott gyakorlati segítséget, az elméleti tájékoztatást viszont megadta. Az elsőfokú bíróság a hangfelvételnek annyiban tulajdonított jelentőséget, hogy az alátámasztotta a munkatársakkal szemben tanúsított összeférhetetlen magatartást, amelyre az alperes a felmentésben hivatkozott. A hangfelvételen hallható beszélgetés során a felperes Tanú2nek azonnal a munkaügyi per megindítására hivatkozott, az „egyből megy a munkaügyi per” kijelentésével.

[19] A publikáció elmaradása és a tudományos teljesítmény hiánya tekintetében azért találta jogellenesnek a felmentési indokokat az elsőfokú bíróság, mert a felperes ténylegesen nem tudományos kutatói, hanem oktatói tevékenységet végzett és 2015 májusát megelőzően huzamosabb ideig nem kapott kutatási feladatokat. A felek közötti másik perben hozott jogerős határozatra (2.Mf.31.298/2020/6.) utalva kifejtette, hogy a felperes a munkaideje túlnyomó részében nem kutatási, hanem oktatási feladatokat végzett. Ebből következően alappal nem volt tőle elvárható ugyanolyan mértékű publikáció és kutatási munka, mint az ilyen munkakörben foglalkoztatottaktól. Nem volt velük összehasonlítható helyzetben, ezért az ezzel kapcsolatos indokok nem voltak alapsak.

[20] Az elsőfokú bíróság a 2008. és 2011. közötti időszak eseményeivel összefüggő felmentési indokot alaposnak találta. Tanú4 tanúvallomása alapján bizonyítottnak tekintette, hogy a felperes a közös kutatási munka során megbízhatatlannak bizonyult. Az időmúlásnak nem volt jelnetősége, mert a felmentés tartós, azaz hosszabb ideje fennálló alkalmatlanságra vonatkozott és a bizonyítékok is azt támasztották alá, a felperes munkavégzésével huzamosabb ideje probléma volt. A 2013. október 7-i írásbeli megrovás is azt támasztotta alá, a felperes munkavégzésével már a felmentést megelőzően, korábban is probléma volt.

[21] Az elsőfokú bíróság alaposnak és okszerűnek találta a vizsgáztatások kapcsán tanúsított magatartással összefüggő felmentési indokokat is. Releváns bizonyítéknak találta dr. B. Zs. korábbi tanulmányi felelős 2014. június 23-ai jelentését, továbbá az intézet munkatársai által 2015. október 2-án készített feljegyzést is, amelyben kérték, hogy ne osszák be melléjük vizsgáztatni a felperest a viselkedése miatt. A vizsgáztatás mellett a szakdolgozattal kapcsolatos felmentési indokok is alaposak voltak. Ezt alátámasztotta a szakdolgozat védésről 2015. március 30-án készült feljegyzés, amelyben azt javasolták, hogy a felperest zárják ki a szakdolgozati témavezetésből. Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak azt a felperesi hivatkozást, hogy a szakdolgozatát védő alperesi hallgató nevel mulasztott, amikor a felperes tájékoztatása nélkül írt bele utóbb a szakdolgozatba. A témavezetőnek ugyanis olyan viszonyban kell lennie a hallgatóval, hogy tudomással rendelkezzen minden átírásról, változtatásról, az egyes tárgyi tévedéseket a szakdolgozat témavezetője nem háríthatja a hallgatóra. A bizonyítékok minden kétséget kizáróan alátámasztották továbbá, hogy a felperes általa vezetett szakdolgozatoknál szakmai hiányosságok történtek. Bizonyított volt továbbá, hogy a vizsgáztatások során az oktatói minőségével összeegyeztethetetlen magatartást tanúsított. A bizalmaskodó magatartást bizonyította az a levelezés is, amely a 2015. szeptember 11-ei eseményekre vonatkozott, mert ebben a felperes olyan információkat osztott meg a hallgatókkal, amelyek nem tartoztak rájuk, mivel a felperes közalkalmazotti jogviszonyát érintették.

[22] Alaposnak találta az elsőfokú bíróság az összeférhetetlen magatartással kapcsolatos indokolást is. Az a tény, hogy a felperes úgy folytatott megbeszélést a munkatársaival, hogy közben a telefonján hangfelvételt készített, alkalmas volt ennek alátámasztására. Nem volt bizonyított, hogy ellenséges légkör uralkodott az alperesnél, de ettől eltekintve sem találta megengedhetőnek a felperes hozzáállását, magatartását. Tanú1val is ellenségesen viselkedett, amit a 2015. szeptember 17-én készült feljegyzés is alátámasztott. Tanú3 tanúvallomása ezzel összhangban alátámasztotta, hogy a felperesnek rendszeresen konfliktusai voltak a munkavégzése során, félreértelmezte a helyzeteket. Mindezt megerősítette Tanú5 tanúvallomása is, aki szintén emberi és szakmai problémákra hivatkozott, illetőleg arra, hogy a felperes nem a munka ellátására törekedett, hanem arra, hogy visszakérdezzen, okvetetlenkedjen, emiatt nehéz volt együttműködni vele.

[23] Annak ellenére, hogy egyes indokok nem voltak jogszerűek, az elsőfokú bíróság a felmentési indokokat túlnyomórészt megalapozottnak találta. Hangsúlyozta, hogy több indok esetén akár egyetlen indok valósága és okszerűsége is megalapozhatja az intézkedés jogszerűségét. A bizonyított indokok a konkrét esetben megalapozták az alperes által közölt felmentést, amelyek között már önmagában a felperes magatartásbeli problémái is alapot adtak a jogviszonya megszüntetésére és a perben bizonyított szakmai hiányosságok is jogszerű indokot képeztek.

[24] Az elsőfokú bíróság a joggal való visszaélés körében sem találta alaposnak a keresetet. Nem nyert bizonyítást, hogy a felperes jogviszonyának megszüntetésére mögöttes indokból, vagy retorzió okán került sor. Ezt egyik tanú vallomása sem támasztotta alá, ugyanakkor az események logikai láncolatából sem lehetett ilyen következtetést levonni. A

felperes kötelezettségzegő magatartásai bizonyítottak. A tartós alkalmatlansága és a vele kapcsolatos problémák huzamosabb ideje fennálltak, azok tehát nem Tanúl személyéhez voltak köthetőek és nem a konkrét, általa kiadott kutatási feladathoz, hiszen a korábbi vezető Intézetl vezetőjének neve is adott figyelmeztetést, illetve Tanú4 a tanúvallomásában korábbi problémákra hivatkozott.

A felperes fellebbezése

[25] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek helytadó érdemi döntés meghozatalát kérte.

[26] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, azonban a tényállást részben hiányosan, illetve több tekintetben pontatlanul és iratellenesen állapította meg, egyes felmentési indokokra alaptalan következtetéseket vont le, amely kihatott az ügy érdemi elbírálására.

[27] Tekintettel arra, hogy az irodalomkutatással, a baktériumtörzsek átvételével, a munkaruha, a védőkesztyű, a védőeszközök átvételével, a publikációval és a tudományos teljesítménnyel, továbbá az engedély nélküli eltávozással kapcsolatos indokokat az elsőfokú bíróság sem találta jogszerűnek, az ezzel kapcsolatos ítéleti megállapodásokat fellebbezésében nem vitatta.

[28] A táptalaj átvételének megtagadása és az antibiotikum érzékenységi kísérlet elmulasztása kapcsán kirívóan okszerűtlennek találta az elsőfokú bíróság döntését. Kifejtette, hogy a 2015. október 12-i határidő még el sem telt, amikor 2015. október 7-én sor került a felmentés kibocsátására. Már ez önmagában jogellenességet eredményez. Ugyanakkor figyelembe kellett azt is venni, hogy az alperes meghosszabbította a határidőt és a szeptember 30-ai határidő miatt nem életszerű az október 7-i felmentés. Az irodalomkutatással kapcsolatos határidő is meg lett hosszabbítva és ennek a határidőnek a meghosszabbítása is indokolt lett volna. Mindezekre tekintettel a szeptember 30-ai határidő miatt az október 7-i felmentés nem minősült okszerűnek.

[29] A felperes továbbra is arra hivatkozott az általa készített hangfelvételek alapján, hogy az alperes hét éven keresztül nem kutatóként foglalkoztatta, amikor pedig kutatói feladatot adott számára, akkor nem biztosította a feladat ellátásának feltételeit. Ezt az állítását egyértelműen alátámasztotta a hangfelvétel, amelyen Tanú5 nyilatkozott, hogy a pipetták nem működnek, illetve azokból nem is akart adnia felperesnek. A felperes iratellenességet állított az események időrendi sorrendjével kapcsolatban is, mivel az elsőfokú ítélettel szemben nem 2015. szeptemberében, hanem 2015. május 12-én közölte vele Tanú5, hogy ne használja a kesztyűt a kísérlet során. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a bizonyítékokat, mivel a feladata elvégzéséhez nem állt rendelkezésre sem a tápoldat, sem a megfelelő felszereltségű

laboratórium. 2015. szeptember 10-én a kijelölt laborban átvette az antibiotikumokat, 2015. szeptember 15-én a tápoldatot is átvette és bizonyította, hogy a felettese a 905. számú – hiányosan felszerelt - labort jelölte ki számára munkavégzés céljából. A maga részéről tehát együttműködő volt, az alperes viszont nem biztosította a munkafeltételeket. Nem volt lehetősége bármelyik labor használatára, mivel ezt a kérdést szigorúan szabályozta az intézet vezetője és csak 2015. szeptember 29-én engedélyezte számára, hogy bármelyik laborba bemehessen. Az általa készített hangfelvételekkel bizonyította, hogy a pipetták nem voltak megfelelőek és a termosztát nem működött, melyet egyébként a perben Tanú3 tanúvallomása is alátámasztott.

[30] A 2008. és 2011. közötti eseményeket illetően is kirívóan okszerűtlennek találta az elsőfokú bíróság döntését, mivel ezek az események több évvel a felmentést megelőzően történtek, ezért az egységes bírói gyakorlattal is ellentétes, hogy az oksági kapcsolatot megállapította a bíróság. Ha már évekkel korábban felmerült az alkalmatlansága, akkor nyilvánvalóan nem maradt volna fenn ilyen hosszú ideig a közalkalmazotti jogviszonya. Ezzel szemben azonban oktatói feladatokat bízott rá az alperes, idegen nyelven is.

[31] A munkavégzés megbízhatóságára és a korábbi évek tapasztalataira vonatkozó felmentési indok okszerűtlensége mellett nem volt kellően világos és egyértelmű. Az elsőfokú bíróság az alperesi érveléssel ellentétes bizonyítékokat egyáltalán nem értékelte és nem vette figyelembe. Tanú4 2009. június 22-én írásban ajánlást adott a felperesre vonatkozóan, amelynek tartalma teljes ellentmondásban állt a jelen perben tett tanúvallomásával. Dr. B. Zs. tanulmányi felelős a tanúvallomásában szintén kedvezően nyilatkozott a felperes oktatói tevékenységéről és cáfolta, hogy a munkavégzésével vagy a magatartásával kapcsolatban problémák lettek volna. A vizsgáztatás körülményeire is nyilatkozott a tanú, ami ellentmondásban állt Tanú4 tanúvallomásával. Dr. B.Zs. tanúvallomása is a keresetben hivatkozottakat támasztotta alá, melyet az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vett figyelembe és ezek ellenére állapította meg a tartós alkalmatlanságot. Jogellenesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a 2013. október 7-i írásbeli figyelmeztetésre mivel az a kétszeres értékelés tilalma okán egy két évvel későbbi felmentés okszerű indokaként nem volt figyelembe vehető.

[32] A felperes fellebbezésében kifejtette továbbá, hogy felmentés egyes indokai nem tartalmazznak elég konkrétumot, túl általánosak, nem kellően világosak, tehát önmagában emiatt szintén jogellenesek, mert azokkal kapcsolatban a bizonyítási eljárás kereteit sem lehet meghatározni. A szakdolgozatvédelem kapcsolatban fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait. Érvelése szerint az ezzel kapcsolatos felmentési indok sem felelt meg az egyértelműség és a világosság követelményének, mert abból nem derült ki, hogy mikor, milyen szakdolgozatokkal kapcsolatban, pontosan milyen probléma volt. A perben vizsgált esetben a hallgató a hozzájárulása nélkül írt hozzá a szakdolgozathoz. Ennek tartalmi helyessége sem volt egyértelmű, mivel azzal kapcsolatban a szakdolgozatvédelem is vita alakult ki és ezt a részt nem kifogásolta a szakdolgozat a bírálója sem.

[33] A vizsgákon tanúsított méltatlan magatartásra vonatkozó indok is túl általános és megalapozatlan volt. A 2015. október 2-án készült feljegyzés is közhelyszerű

megállapításokat tartalmaz, ami nem felelt meg a jogszabályban és az MK 95. számú állásfoglalásban meghatározott követelményeknek. A feljegyzés aláíróinak pedig tudomással kellett bírniuk arról, hogy a 2015-16. tanévre már nem volt beosztva vizsgáztatásra és csoportot sem kapott.

[34] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság kirívóan okszerűtlenül értékelte a bizonyítékokat, mert a tanúvallomásokkal szemben alaposnak találta az általános és közhelyszerű megfogalmazásokat, és „az általa a peres eljárás során tapasztaltakat vette figyelembe”. A 2014. június 23-i feljegyzésre való hivatkozás is okszerűtlen, mert a felperest 1,5 évvel később oktatói feladatokkal már nem bízták meg. Jogsértő módon vette figyelembe az elsőfokú bíróság az egyik hallgató részére írt levelét, továbbá „az állítólagos fenyegetőzést”, mivel ilyen indokot a felmentés nem tartalmazott.

[35] Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az Mt. 7. §-a értelmében a joggal való visszaélés körülményeit is, mivel megállapítható volt, hogy az alperes következetesen a közalkalmazotti érdekei csorbítására annak érdekében, hogy a jogviszonyát megszüntesse. Az ilyen magatartás az általános bírósági gyakorlat szerint a joggal való visszaélést eredményez.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[36] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a szükséges bizonyítást lefolytatta, annak eredményét okszerűen értékelte, eljárásjogi és anyagi jogi szempontból is megalapozott döntést hozott. A korábbi eljárás hiányosságai teljes mértékben orvoslásra kerültek. Az alperes fenntartotta a megelőző eljárások során tett nyilatkozatait kifejtetve, hogy a felperesi fellebbezés több, új releváns információt, adatot, hivatkozást nem tartalmazott, konkrét jogszabályhely megsértését abban a felperes nem is állította.

[37] Az elsőfokú bíróság a releváns tényeket és nyilatkozatokat ismertette. A felmentés jogszerűségét az alperesnek kellett bizonyítania, amelynek eredményesen eleget tett. Ezért nem értelmezhető a felperes azon érvelése, hogy hiányosan értékelte a bíróság a bizonyítékokat. Amennyiben pedig fennáll hiányosság, azt a másodfokú bíróság a felülbírálat során pótolhatja. Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bizonyítékokat, megfelelően levezette, hogy az egyes felek mire hivatkoztak és ezekből megalapozott következtetéseket vont le.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[38] A felperes fellebbezése nem alapos.

[39] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékok okszerű és logikus értékelésével a tényállást helyesen állapította meg, erre alapítva a megfelelő jogszabályok alkalmazásával érdemben megalapozott döntést hozott.

[40] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.298/2020/6. számú végzésében foglaltaknak megfelelően vizsgálta a felmentés jogszerűségét és kimerítően értékelte a kereseti kérelemben foglaltakat. A lefolytatott bizonyítás adatait helytállóan értékelte, azokból megfelelő jogi következtetéseket vont le, melyekkel a másodfokú bíróság egyetértett. Az ítéltábla az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részeit nem érintve, az abban kifejtettek szükségtelen ismétlése nélkül a fellebbezésben foglaltak kapcsán a következőket emeli ki.

[41] Az elsőfokú bíróság nem csupán az antibiotikum érzékenységi teszt elmaradását, hanem az annak elvégzéséhez szükséges táptalaj átvételével kapcsolatos mulasztást is alapos indokként értékelte. A felperes nem bizonyította alapos és elfogadható indokát a munkáltatói utasítás megtagadásának, vagyis annak, hogy a kísérlet elvégzéséhez általa sem vitatottan szükséges táptalajt, miért nem vette át és a kísérletet miért nem végezte el. A felperes nyilatkozataiból azt a következtetést lehet levonni, hogy azért nem állt szándékában a kísérletet elvégezni, mert úgy ítélte meg, hogy egyebek között nem rendelkezik minden szükséges ismerettel a feladat elvégzéséhez. A másodfokú bíróság álláspontja szerint annak ellenére, hogy az utóbbi években a felperes oktatói feladatokat kapott, a végzettségére, képesítésére figyelemmel elvárható volt tőle a felettese utasításának megfelelő, a munkakörébe tartozó feladat - tudományos kísérlet – elvégzése. Ennek körében jelentősége volt annak is, hogy több tanú egyezően akként nyilatkozott a perben, hogy ezek az egyetemi hallgatóknak is kiadható rutin eljárásokhoz kapcsolódó kísérletek voltak (dr. Sz., dr. G.). Bizonyított volt továbbá, hogy kutatási és oktatási feladatai minden tudományos munkatárnak voltak, csak ezek aránya volt változó.

[42] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban Tanú2 tanúvallomását is. Abból ugyanis nem lehetett olyan következtetést levonni, hogy munkáltatói utasítás történt a felperesi munkavégzés akadályozására. A felperes érveléséből az következett, hogy amiatt nem tudta a kísérletet elvégezni, mert egy asszisztens nem tájékoztatta a kísérlet elvégzésének folyamatáról. Ezt az állítást azonban az általa jogellenesen készített hangfelvétellel sem bizonyította eredményesen. A felperesre vonatkozó munkáltatói tiltást Tanú2n kívül Tanú1 is cáfolta a vallomásában. Annak is jelentőséget kellett tulajdonítani, hogy Tanú2 nem az alperessel állt foglalkoztatási jogviszonyban.

[43] Az elsőfokú bíróság az eszközök biztosítása körében is helyesen értékelte a bizonyítékokat, Tanú5 tanúvallomását egybevetve a hangfelvétel adataival. Annak a per érdemi eldöntése szempontjából nem volt jelentősége, hogy Tanú5 a védőeszköz, a kesztyű használatával kapcsolatos tájékoztatást mikor közölte a felperessel, különös tekintettel arra, hogy ezzel kapcsolatban nem találta jogszerűnek a felmentést az elsőfokú bíróság. A

megfelelő laboratórium biztosításának hiányát illetően a másodfokú bíróság megállapította, hogy Tanú3 tanúvallomása szerint a laboratóriumokban található eszközöket lehetett használni, függetlenül attól, hogy melyik laboratórium lett az adott kutatás részére kijelölve. A felperes tehát nem volt ellehetetlenítve, nem volt elzárva attól, hogy tájékoztatást vagy adott esetben megfelelő eszközt kérjen a munkáltatótól. A felperes ebben az esetben is kaphatott segítséget, illetőleg az információk rendelkezésére álltak annak érdekében, hogy amennyiben a termosztát berendezésre van szüksége, úgy ennek hiánya ne képezze a munka elvégzésének az akadályát. Mindezek alapján helyes következtetéseket vont le az elsőfokú bíróság a kísérlettel kapcsolatos felperesi mulasztást illetően.

[44] A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a szeptember 30-i határidő elmulasztását nem lehetett okszerű indokként figyelembe venni egy 7 nappal későbbi, október 7-ei felmentésben. Ezt az indokot sem találta alaposnak a másodfokú bíróság, mivel nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely a határidő elmulasztása következményeinek alkalmazását csak bizonyos idő elteltével tenné lehetővé a munkáltató részére.

[45] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy több évvel korábbi események nem képezhették okszerű és alapos indokát a felmentésnek. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felmentés alapján, hogy folyamatos, évek óta jelentkező problémák voltak a felperes munkavégzésével, a munkához való hozzáállásával. Ezért a korábbi évek eseményei, tapasztalatai is relevánsak voltak annak alátámasztása körében, hogy a felperes munkájával nem esetenként, alkalmanként, hanem folyamatosan és rendszeresen probléma volt. Ezért nem volt ellentétes a bírósági gyakorlattal az elsőfokú bíróság határozata, melyben helyesen értékelte a korábbi évekkel kapcsolatos magatartást, mivel a megállapításait a rendelkezésre álló bizonyítékok alátámasztották. Tanú4 tanúvallomása szerint a felperes munkájával, hozzáállásával rendszeresen és folyamatosan probléma volt. Annak pedig volt jelentősége, hogy korábban is megszüntethették volna a jogviszonyát, hiszen folyamatos jellegű magatartás esetében nincsen jogszabályi elvárás arra, hogy milyen hosszú időn keresztül köteles túrni a munkáltató, amennyiben nem elégedett az érintett munkavállaló munkavégzésével.

[46] A felmentésben meghatározott indokok kellően világosak és egyértelműek voltak, megfeleltek a jogszabályi követelményeknek és az MK 95. számú állásfoglalásban kifejtetteknek is. Abban az alperes hosszasan részletezte, konkrét esetek felsorolásával a felperes magatartását. A felmentés tartalmazott általános jellegű megfogalmazásokat is, azonban a konkrét példák alapján meg lehetett határozni a sérelmezett felperesi magatartás mibenlétét és azt, hogy az alperes konkrétan mit kifogásolt a munkavégzésében, hozzáállásában (BH2020.308.)

[47] Tanú4 tanúvallomásának bizonyító erejét nem befolyásolta, hogy 2009. június 22-én a felperes munkáját dicsérő ajánlást fogalmazott meg. Amint erre a tanúvallomásában Tanú4 kitért, ebben az időszakban nem dolgozott olyan régen a felperessel, így nem volt kellő tapasztalata a tevékenységéről. Dr. B. Zs. és dr. B.Zs. a felperes munkáját elismerő tanúvallomást tettek és dr. B. Zs.-nak a vizsgáztatás során sem volt kedvezőtlen tapasztalata

vele. Ennek azért nem tulajdonított a per érdemére kiható jelentőséget a másodfokú bíróság, mert amennyiben valamelyik tanú konkrét tapasztalat hiányában nem erősíti meg a felmentésben foglaltakat, e körülmény önmagában nem teszi kétségessé azon okirati bizonyítékokat és tanúvallomásokat, amelyek a konkrét események ismeretében a felmentésben rögzített magatartásokat kellő mértékben alátámasztják. Erre tekintettel az elsőfokú bíróságnak nem kellett értékelnie az egyes tanúvallomások közötti ellentmondásokat, mivel a fent nevezett tanúk nem a konkrét események meg nem történtét állították, csupán azt, hogy nekik személyesen nem volt kedvezőtlen tapasztalatuk a felperessel. A felmentésben foglaltakon felül mindkét tanú azt állította, hogy a felperesnek jó kapcsolata volt a hallgatókkal, ez azonban nem volt vitatott a perben. A per érdemi elbírálását pedig azért nem befolyásolta, mert a felmentés nem tartalmazott ezzel kapcsolatos indoklást, az a felettesekkel és a munkatársakkal való nem elfogadható magatartásra vonatkozott. A felperes munkavégzéshez való hozzáállása, rábízott feladatokkal kapcsolatos kifogásai tekintetében Tanú1, Tanú4, Tanú3 és Tanú5 tanúk megerősítették a felmentésben foglaltakat, vallomásukat nem kérdőjelezte meg, hogy dr. B. Zs-nak és dr. B. Zs-nak nem volt hasonló tapasztalata.

[48] A 2013. október 7-i írásbeli figyelmeztetésre való ítéleti hivatkozás nem volt jogellenes, mivel a kétszeres értékelés tilalma, az írásbeli figyelmeztetésben vagy egyéb munkáltatói intézkedésben már értékelt magatartás felmentési indokként történő megjelölésének tilalmát jelenti. Az írásbeli figyelmeztetés folyamatos, rendszeres vagy tartós magatartás esetén alkalmas a magatartás körülményeinek, a kötelezettségszegés súlyának bizonyítására, ezért bizonyítékként – és nem felmentési indokként – értékelhető (BH2009.255, EBH2016.M.27.).

[49] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat a szakdolgozattal kapcsolatban is, mivel az ehhez kapcsolódó tényeket is okirat és tanúvallomások támasztották alá. A felperes magatartásának megítélését pedig nem befolyásolta, hogy a hallgató vallomása szerint nem közölte a felperessel a változtatást. Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki a felperes ezzel összefüggő mulasztását.

[50] Annak a körülménynek, hogy az intézet dolgozói 2015. október 2-án készítek feljegyzést a felperes vizsgáztatás során tanúsított magatartásáról, szintén nem volt az ügy érdemét befolyásoló jelentősége, mindez a feljegyzésben foglaltak valóságát nem tette kétségessé. Ebből a szempontból nem annak volt jelentősége, hogy ismert volt-e az aláírók számára a vizsgabeosztás, hanem annak, hogy többen is aláírták azt a kérelmet, miszerint a felperes viselkedése miatt nem kívántak vele együtt vizsgáztatni. Amennyiben olyan munkatárs is aláírta az iratot, aki korábban nem vizsgáztatott a felperessel, ez a tény nem kérdőjelezi meg a közvetlen tapasztalattal rendelkezők nyilatkozatát, hiszen azt tanúvallomások is megerősítették. A nyilatkozat megtételének időpontjából sem lehetett a felmentés jogellenességére, joggal való visszaélésre következtetni.

[51] A felperes alaptalanul hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokkal szemben a felmentés közhelyszerű, általános megállapításainak és az

által a peres eljárás során tapasztaltaknak tulajdonított jelentőséget. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-a szerint járt el, az okirati bizonyítékokat és tanúvallomásokat is értékelte az ítéletében és ezen alapuló meggyőződésére alapította a döntését. Az a tény, hogy a felperes által megjelölt tanúk a felmentésben foglaltakat nem erősítették meg, még nem zárta ki azt, hogy adott tényeket más tanúk vallomása alapján bizonyítottnak lehetett tekinteni.

[52] Nem volt jogsértő a felperes hallgatónak írt levelének figyelembevétele, illetőleg Tanúl intézetigazgatóval szemben tanúsított magatartását értékelése sem. A hallgató részére írt levél tartalmát nem vitatta a felperes. A levél alátámasztotta a felperes indokolatlan, a hallgatóra nem tartozó közlése alapján a felmentésben írt elfogadhatatlan magatartást és nincs olyan jogszabályi követelmény, amely szerint a bizonyítéknak is szerepelnie kell a felmentés indokolásában. A Tanúlval szemben tanúsított magatartás a felettséssel szembeni viselkedés részeként szerepelt a felmentésben, annak valóságát pedig az erről készült feljegyzés támasztotta alá.

[53] Az ítéltábla egyetértett a joggal való visszaélés tilalma körében az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel is, ezért ez alapján sem látott lehetőséget az elsőfokú határozat megváltoztatására, különös figyelemmel arra, hogy a joggal való visszaélés körében a felperest terhelte a bizonyítás, továbbá a fellebbezésében sem jelölt meg ezzel kapcsolatban konkrét jogszabálysértést, indokot.

[54] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy több felmentési indok közül, akár egy is megalapozhatja az intézkedés jogszerűségét (EBH2018.M.18.). A konkrét esetben a felperes késedelmessége, kiadott feladatokhoz való hozzáállása, vizsgákon, illetve munkatársakkal és a felettséssel szemben tanúsított magatartása megalapozta a jogviszonya felmentéssel történő megszüntetését.

[55] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján – helyes indokaira tekintettel – helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[56] A fellebbezési eljárásban pernyertes alperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a alapján igényelt perköltséget, melyet a másodfokú bíróság a Pp. 78.§-80.§-ai alapján állapított meg.

[57] Az eljárási illetékre vonatkozó rendelkezést az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 51.§-a alapján mellőzte.

[58] A bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. december 2.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró